

புறநானூறு கூறும் சங்கப் புலவர் பண்பாடு
*THE CULTURE OF THE SANGAM POETS AS DESCRIBED IN THE
PURANANURU*

முனைவர் ச.அனிதா சோபியா மார்கிரேட்

உதவிப்பேராசிரியர்

கொங்குநாடு கலை அறிவியல் கல்லூரி,

கோயம்புத்தூர்-641029

மின்னஞ்சல்: asophiamargaret@gmail.com

ஆய்வுச் சுருக்கம்

சங்கப்புலவர் பெருமக்கள் உயரிய மக்கட் பண்புகள் நிறைந்த ஒழுக்க வாழ்வினராவர்; பரந்த மனப்பான்மையர்; தன்மானத்தை உயிரென மதித்தவர்; தொண்டுள்ளம் சான்ற தூயர் ; செய்ந்நன்றி போற்றிய செம்மையாளர்; பொறாமையற்ற புனிதப் பண்பினர்; நட்பின் பெருமையை நிலைநாட்டிய நல்லோர்; வறுமையிற் செம்மையைப் போற்றியோர்; அஞ்சாமை நிறைந்த அறிஞர்; ஆளுவோர்க்கு அறமுரைத்த அமைச்சர். புறநானூற்றின் துணை கொண்டு அவர்களின் சிறப்புக்களை நன்கறியலாம்.

திறவுச் சொற்கள்

தமிழ், இலக்கியம், சங்க இலக்கியம், புலவர், புலவர் பண்பாடு

Abstract

The Sangam poets are individuals who embody noble qualities; they possess a broad-mindedness; they regard dignity as essential; they are pure-hearted souls with a spirit of service; they are respectful and well-spoken; they are without envy and uphold sacred virtues; they are virtuous people who recognize the greatness of friendship; they value honesty in poverty; they are knowledgeable individuals filled with fearlessness; they are ministers who advise the ruling king on righteousness. One can understand their greatness through the Purananuru.

Keywords

Tamil, Literature, Sangha Literature, Poets, Poet Culture

பரந்த மனப்பான்மை

தமிழ்நாடு அன்று அரசியலால் மூன்று பெருநாடுகளாகவும் பல சிறு குறுநிலங்களாகவும் பிளவுண்டு கிடந்தது. ஆனால் மொழியாலும் பண்பாட்டாலும் ஒன்றுபட்டிருந்தது. புலவர்கள் குறுகிய மனமின்றிப் பரந்த உள்ளத்தோடு மூன்று நாடுகட்கும் சென்றனர். சேர நாட்டுப் புலவர் பாண்டியனையும் சோழனையும் வாழ்த்தத் தவறவில்லை. ஏனையோரும் அப்படியே, பண்பு யாரிடமிருப்பினும் பாராட்டினர். கபிலர் பாரியின் நண்பர். அவர் சேரமான் செல்வக்கடுங்கோவைப் பாராட்டினார். பாண்டிய நாட்டுப் பிசிராந்தையார் கோப்பெருஞ்சோழனிடம் கொண்டிருந்த உயர் நட்பு உலகறிந்ததன்றோ? அரசியற் பூசல்களில் பெரும்பாலும் தலையிடவில்லை. சேரமான் குடக்கோ நெடுஞ்சேரலாதனும் வேற்பஃறடக்கைப் பெருவிறற் கிள்ளியும் போரிட்டு இருவரும் மாண்டனர். அப்போது கழாத்தலையாரும் பரணரும் இருவருக்கும் வருந்திப் பாடியுள்ளமையைக் காணலாம் (புறம். 62,63)

ஒற்றுமைப்பண்பு

புலமைக் காய்ச்சலின்றி ஒருவர் மற்றவரை மதித்து வாழ்ந்த புலவர்கள் அன்று இருந்தனர். பெருஞ்சித்திரனார் என்னும் புலவர் முதிரமலைத் தலைவன் குமணனிடம் சென்று, கடையெழு வள்ளல்கள் அனைவரும் மாய்ந்தபின் அவ்வெழுவரும் தாங்கிய ஈகைச் செந்நுகத்தினை அவன் ஒருவனே தாங்கியதைக் கூறினார். அப்பொழுது

"திருந்து மொழி மோசி பாடிய ஆயும்" (புறம். 158)

என்கிறார். மோசிகீரனாரை அவர் திருந்திய மொழியாளரென மனமாரப் பாராட்டுவதைக் காணலாம். எருமை நாட்டையாண்ட இருங்கோவேளிடம் பாரி மகளிரை அழைத்துச் சென்று அவர்களை மணந்து கொள்ளுமாறு கபிலர் வேண்டியபோது அவன் இகழ்ந்தான். அப்போது கபிலர், இருங்கோவேளின் முன்னோருள் ஒருவன் கழாத்தலையாரை இகழ்ந்ததைக் கூறி, அதன் விளைவாகச் சிற்றரையம் பேரரையம் என்னும் வளஞ்சான்ற பகுதிகள் பயனற்றுப் போனதற்கு அவ்விதழ்ச்சியே காரணம் என்று எடுத்துக் கூறுகிறார்.

"புகழ்ந்த செய்யுள் கழாத்தலை" (புறம் 202)

என்று கூறுகிறார். இக்கபிலரை அக்காலப் புலவருலகம்
பாராட்டியதுபோல் யாரையும் பாராட்டவில்லை. நக்கீரர் அவரை,

"உலகுடன் திரிதரும் பலர்புகழ்
நல்லிசை வாய்மொழிக் கபிலன்" (அகம்.78)

என்று பாராட்டுவார். இங்ஙனமே பெருங்குன்றார் கிழாரும்.

"வயங்குசெந் நாவின் உவலைக்கூராக் கவலையி னெஞ்சின் நனவிற்
பாடிய நல்லிசைக் கபிலன்" என்றார்.(பதிற்.85) பொருந்தில் இளங்கீரனார்
என்பவர்

"செறுத்த செய்யுள் செய்செந் நாவின்
வெறுத்த கேள்வி விளங்குபுகழ்க் கபிலன்"(புறம்.58)

என்றார். மாறோகத்து நப்பசலையாரும்

"பொய்யா நாவிற்கு கபிலன்
பாடிய மையணி நெடுவரை"(புறம்.174)

எனக் காரியின் மலையைப் புகழ்வார். மேலும் அவரே,

"நிலமிசைப் பரந்த மக்கட் கெல்லாம்
புலனமூக் கற்ற அந்த ணாளன்
இரந்துசெல் மாக்கட்கு இனிஇடனின்றிப்
பரந்திசை நிற்கப் பாடினன்"(புறம்126:10-13)

என்றார். அதியமான் கோவலாரை வென்றபோது அவனைப் பாராட்டும்
போது,

"அன்றும் பாடுநர்க்கு அரியை; இன்றும்
பரணன் பாடினன் மற்கொல், மற்றுநீ
முரண்மிகு கோவலார் நூறிநின்
அரண்அடு திகிரி ஏந்திய தோளே"(புறம்409:11-14)

என்று பாராட்டியுள்ளார்.

தன்மானவுணர்வு

புலவர்களில் சிலரே பரிசில் வாழ்க்கையை மேற்கொண்டிருந்தனர். பெரும்பாலோர் தத்தமக்கு விருப்பமான தொழில்களைச் செய்து வாழ்வு நடாத்தினர். மருத்துவன் தாமோதரனார். பண்டவாணிகள் இளந்தத்தனார், ஓலைக்கடையத்தனார், வடமவண்ணக்கனார், கூலவாணிகள் சாத்தனார், பெருத்தச்சனார், என்னும் புலவர்கள் பெயர்கள் இதற்கு அரண்செய்யும். பரிசில் வாழ்க்கை மேற்கொண்டோரும், தகுதிக்குக் குறைவாக நல்கிய போதும், முகம்மாறி அளித்தபோதும் அப்பொருளைத் துச்சமென மதித்து மறுத்ததோடு அத்தகையோர்க்குப் பாடம் கற்பித்து மீண்டனர். இத்தகு தன்மானவுணர்வு மிக்க புலவர் களில் பெருஞ்சித்திரனாரும் ஒளவையாரும் குறிப்பிடத்தக்கோராவர். வெளிமானென்னும் வள்ளலை நாடிப் பரிசில் பெறச் சென்றார் பெருஞ்சித்திரனார். ஆனால் அட்ட குழிசி அழற் பயந்தாங்கு அவர்க்கு அதிர்ச்சியே காத்திருந்தது. அவன் துஞ்சினான். விரிந்த உளமில்லா இளவெளிமான் தகுதியறியாது சிறிது பொருள் கொடுத்தபோது புலவர்க்குத் தன்மானவுணர்வு கிளர்ந்தெழுந்தது. அப்போது அவர் பாடியது வருமாறு,

"எழுவினி நெஞ்சம் செல்கம் யாரோ
பருகு வன்ன வேட்கை யில்வழி அருகிற்
கண்டும் அறியார் போல அகனக வாரா
முகனழி பரிசில் தாளிலாளர் வேளாரல்லர்
வருகெனல் வேண்டும் வரிசை யோர்க்கே
பெரிதே உலகம் பேணுநர் பலரே மீளி
முன்பின் ஆளி போல உள்ளம் உள்ளவிந்
தடங்காது வெள்ளென நோவா தோன்வயின்
திரங்கி வாயா வன்கனிக்கு உலமரு வோரே!"(புறம்-207)

இங்ஙனம் மீண்ட வருந்தி புலவர் குமண வள்ளலைப்பாடி யானையைப் பரிசிலாகப் பெற்றார். தம் வரவை எதிர்ப்பார்த்துக் கிடக்கும் மனையாட்டியையும் குழந்தைகளையும் கூடக் கருதாது இளவெளிமான் ஊர்க்குச் சென்று, அவன் காவல் மரத்தில் அதனைப் பிணித்தார். இளவெளிமானின் சிறுமையையும் தம் பெருமையையும் எடுத்தாக்காட்டி பின் வரும் செய்யுளைப் பாடியுள்ளமை சிறப்புபாக உள்ளது.

"இரவலர் புரவலை நீயும் அல்லை

புரவலர் இரவலர்க்கு இல்லையு மல்லர்
 இரவலர் உண்மையும் காணினி இரவலர்க்கு
 ஈவோ ருண்மையும் காணினி நின்னூர்க்
 கடிமரம் வருந்தத் தந்தியாம் பிணித்த
 நெடுநல் யானையெம் பரிசில் கடுமான்
 தோன்றல் செல்வல் யானே"(புறம்.162)

அதியமான் நெடுமானஞ்சி பெரு வள்ளலாயினும் பெருஞ் சித்திரனார்
 அவனைக் காணச்சென்ற ஞான்று யாது காரணத் தாலோ தன் பணியாளர்
 வாயிலாகப் பொருள் கொடுத்தனுப்பினான். புலவர்க்கு அது சிறுமைச்
 செயலாகத் தோன்றிற்று. காணாது ஈத்த அப்பொருளை ஏலாது அவர்
 பாடியதாவது:-

"குன்றும் மலையும் பலபின் னொழிய
 வந்தனென் பரிசில் கொண்டனென் செலற்கென
 நின்ற என்னயந் தருளி யீதுகொண்டு ஈங்ஙனம்
 செல்க தானென வென்னை யாங்கறிந்தனனோ
 தாங்கரும் காவலன் காணாது ஈத்தவிப்
 பொருட்கு யானோர் வாணிகப் பரிசிலன்
 அல்லேன் பேணித் தினையனைத் தாயினும்
 இனிதவர் துணையளவறிந்து நல்கினர் விடினே"(புறம்.208)

இதே அதியமான் தான் ஓளவை மூதாட்டிக்கு அமிழ் தினிய
 நெல்லிக்கனியீந்தவன். ஆனால் அவ்விருவர்க்கும் இடையே நட்பு முதலில்
 முரண்பாட்டில் உருவானதே. அவன் பரிசில் நீட்டித்திருந்தான். தாம்
 சோறொன்றே கருதியிருப்பதாக மன்னன் மதித்தான் போலும் என்று
 எண்ணிய புலவர் அவனைப்பார்த்துப் பாடியது வருமாறு:

"கடுமான் தோன்றல் நெடுமா னஞ்சி
 தன்னறி யலன்கொல் என்னறி யலன்கொல்
 அறிவும் புகழு முடையோர் மாய்ந்தென
 வறுந்தலை யுலகமு மன்றே யதனால்
 காவினெம் கலனே சுருக்கினெம் கலப்பை
 மரங்கொல் தச்சன் கைவல் சிறாஅர்
 மழுவுடைக் காட்டகத்

தற்றே எத்திசைச் செலினும் அத்திசைச் சோறே"(புறம்:206)

பெருமிதவுணர்வு வெளிப்படுதல் வல்வில் ஓரியை வன்பரணர்
பாடிய பாடலொன்றில் அவருடைய பெருமிதவுணர்வு பீறிட்டெழுதலைக்
காணலாம். ஈயென இரத்தல் இழிந்தது தானெனினும் வைத்துக்கொண்டு
மறுத்தல் அதனினும் இழிவென அறிவுறுத்தியுள்ளார்.

"ஈயென இரத்தல் இழிந்தன்று அதனெதிர்
ஈயே னென்றல் அதனினும் இழிந்தன்று
கொள்ளெனக் கொடுத்தல் உயர்ந்தன்று அதனெதிர்
கொள்ளே னென்றல் அதனினும் உயர்ந்தன்று
தெண்ணீர்ப் பரப்பின் இமிழ்திரைப் பெருங்கடல்
உண்ணா ராகுப நீர்வேட் டோரே
ஆவும் மாவும் சென்றுனக் கலங்கிச்
சேற்றொடு பட்ட சிறுமைத் தாயினும்
உண்ணீர் மருங்கின் அதர்பல வாகும்"(புறம்:204)

கடியநெடுவேட்டுவனைப் பாடும் பெருந்தலைச் சாத்தனார்,

"முற்றிய திருவின் மூவ ராயினும்
பெட்பின் நீதல் யாம்வேண்டலமே"(புறம்:205)

என்றார். தகுதியில்லாதவரைப் பாடுவதும் அவர் தரும் பரிசிலை
ஏற்பதும் அன்னோர்க்கு இயல்பன்றாம். கண்டிரக் கோப்பெரு நள்ளியைப்
பாடும் வன்பரணர், பீடில்லாத மன்ன ருடைய பாராட்டினை விரும்பி அவர்
செய்யாதனவற்றைக் கூறிப் பாரட்டுதல் தம் சிறு செந்நாவிற்கு இயல்பன்று
என்றார்.

"பீடில் மன்னர்ப் புகழ்ச்சி வேண்டிச் செய்யா
கூறிக் கிளத்தல் எய்யா
தாகின்றெம் சிறுசெந் நாவே"(புறம்.148)

அவ்வாறே மோசிகீரனார் என்னும் புலவர் பெருமான்

"பெரிய வோதினும் சிறிய வுணராப்

பீடின்று பெருகிய
மன்னரைப்

திருவிற் பாடின
பாடன்மார்எமரே'(புறம்.375)

என்றார். இங்ஙனமே பெண் கொலை புரிந்த நன்னனின் மரபில் வந்தவரைப் பாடமறுத்தது புலவருலகம் இளங்கண்டரக்கோவிடம் தாமப்பல்கண்ணனார் அவனைத் தான் தழுவாமைக்குக் காரணம் கூறுகையில்,

"நன்னன் மருக னன்றியும் நீயும்
முயங்கற் கொத்தனை மன்னே வயங்குமொழிப்
பாடுநர்க் கடைத்த கதவின் ஆடுமழை
அணங்குசால் அடுக்கம் மொழியும்நும்
மணங்கமழ் மால்வரை வரைந்தனர் எமரே"(புறம்:151)

என்று மொழிதல் கண்டு விளங்கத்தக்கது.

தொண்டும் கடமையுணர்வும்

எங்கெல்லாம் துன்பமுள்ளதோ அங்கெல்லாம் சான்றோர் தம் கடமையாற்றத் தயங்கார். புலவர்கட்கு மன்னர்கள் பரிசிலளித்தனர் என்பதற்காக அவர்கள் தவறு செய்தபோது பார்த்துக் கொண்டு இருந்தனரல்லர். அருகிற் சென்று இடித்துரைத்துத் திருத்தினர் . சோழன் குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளிவளவன் வள்ளல் காரியின் குழந்தைகளைப் பகைக் காரணமாக யானைக் காலிலிட்டுக் கொல்லச் சூழ்ந்தபோது கோவூர்கிழார் ஓடோடிச் சென்று அவன் முன்னோர் இயல்பை எடுத்துக்கூறி அதீதச் செயலைத் தடுத்தார்.

“நீயே, புறவின் அல்லல் அன்றியும், பிறவும்
இடுக்கண் பலவும் விடுத்தோன் மருகனை,
இவரே, புலன் உழுது உண்மார் புன்கண் அஞ்சி,
தமது பகுத்து உண்ணும் தண் நிழல் வாழ்நர்;
களிறு கண்டு அழுஉம் அழாஅல் மறந்த
புன் தலைச் சிறாஅர்; மன்று மருண்டு நோக்கி,
விருந்தின் புன்கண் நோவுடையர்;
கேட்டனைஆயின், நீ வேட்டது செய்ம்மே!”(புறம்:46)

என்று கூறி அவன் உள்ளத்தில் அருளுணர்வினைத் தோற்று வித்து உய்யக்கொண்டார். இங்ஙனமே இளந்தத்தன் என்னும் புலவனை ஒற்றன் என்று ஐயுற்றுக் கொல்லத் துணிந்தான் நெடுங்கிள்ளி. அப்போது இதே புலவர் உண்மையை எடுத்துச் சொல்லி அவனையும் காப்பாற்றினார்.

“வள்ளியோர்ப் படர்ந்து, புள்ளின் போகி,
'நெடிய' என்னாது சுரம் பல கடந்து
வடியா நாவின் வல்லாங்குப் பாடி,
பெற்றது மகிழ்ந்து, சுற்றம் அருத்தி,
ஓம்பாது உண்டு, கூம்பாது வீசி,
வரிசைக்கு வருந்தும் இப் பரிசில் வாழ்க்கை
பிறர்க்குத் தீது அறிந்தன்றோ? இன்றே; திறப்பட
நண்ணார் நாண, அண்ணாந்து ஏகி,
ஆங்கு இனிது ஒழுகின் அல்லது, ஓங்கு புகழ்
மண் ஆள் செல்வம் எய்திய
நும் ஓரன்ன செம்மலும் உடைத்தே.”(புறம்:47)

எனப் புலவர் இயல்பை எடுத்துக் கூறுதல் நோக்குக. மன்னர்கள் தவறாக நடந்த போதும், செய்ய வேண்டிய கடமைகளைச் செய்யத் தவறிய போதும், அந்நெறிகளை எடுத்துக்கூறி அரசியலில் சிறந்து விளங்க உதவிய அறிஞர்கள் சங்கப் புலவர்கள் என்பதற்கு எத்துணையோ சான்றுகள் உண்டு. அவற்றுட் சில மட்டும் ஈண்டு எடுத்துக்காட்டப்பட்டுள்ளது.

பாண்டியன் அறிவுடை நம்பி என்பவன் அதிகாரிகளின் சொல்லைக் கேட்டுக் குடிமக்களை வருத்தி வரி பெற்றான். அது கண்ட புலவர் வருந்தினார். அவனுக்கு அவர் கூறும் அறிவுரை எக்காலத்து அரசுக்கும் ஏற்ற பாடமாக அமையும்.

”காய் நெல் அறுத்துக் கவளம் கொளினே,
மா நிறைவு இல்லதும், பல் நாட்கு ஆகும்;
நூறு செறு ஆயினும், தமிழ்துப் புக்கு உணினே,
வாய் புகுவதனினும் கால் பெரிது கெடுக்கும்;
அறிவுடை வேந்தன் நெறி அறிந்து கொளினே,
கோடி யாத்து, நாடு பெரிது நந்தும்;
மெல்லியன் கிழவன் ஆகி, வைகலும்

வரிசை அறியாக் கல்லென் சுற்றமொடு,
பரிவு தப எடுக்கும் பிண்டம் நச்சின்,
யானை புக்க புலம் போல,
தானும் உண்ணான், உலகமும் கெடுமே.”(புறம்:184)

மக்களுடைய நிலையறிந்து அன்பு கெடாதவாறு வரி வாங்க வேண்டு
மென்பதை நயம்படவுரைத்த புலவர் பாராட்டுக்குரியவர்.

சோழன் நெய்தலங்கானல் இளஞ்சேட் சென்னிக்கு ஊன்பொதி
பசங்குடையார், பிறர் பழியையே எப்போதும் கூறும் சிறுமதியாளரிடம்
எச்சரிக்கையாக இருக்கக் கூறியதோடு தவறு கண்டபோது
கண்ணோட்டமின்றித் தண்டனை கொடுக்க வேண்டும் என்பதனை
வற்புறுத்தியுள்ளார்.

”வழிபடுவோரை வல் அறிதீயே;
பிறர் பழி கூறுவோர் மொழி தேறலையே;
நீ மெய் கண்ட தீமை காணின்;
ஒப்ப நாடி, அத்தக ஒறுத்தி” (புறம்:10)

கருவூரை வென்று மேம்பட்டவன் கோப்பெருஞ்சேரல்
இரும்பொறை. நரிவெருஉத்தலையார் சேரமான் ஒள்வாள் என்னும்
சான்றோர் அவனுக்கு நாட்டைக் காக்க வேண்டிய நெறியை எடுத்துக்
கூறுகிறார். அருளும் அன்பும் கொண்டு குடிமக்களைக் காக்கத்
தூண்டுகிறார். நாட்டைக் குழவி கொள்பவர் போல எச்சரிக்கையோடு காக்க
வேண்டுமென்கிறார்.

”அருளும் அன்பும் நீக்கி நீங்கா
நிரயங் கொள்பவரொடு ஒன்றாது, காவல்,
குடிவி கொள் பவரின், ஒம்புமதி!
அளிதோ தானே; அது பெறல் அருங் குரைத்தே” (புறம்-5)

குடபுலவியனாரும், வெள்ளைக்குடி நாகனாரும் மன்னர்க்கு
அறிவுரை கூறிக் கடமையை நினைவூட்டிய பெருமைக்குரியவராவர்.
பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனிடம் குடபுலவியனார், உணவின்

இன்றியமையாமையையும் அதனை விளைவிக்க நீர்நிலைகளைப் பெருக்கவேண்டிய கடமையையும் பின்வருமாறு வற்புறுத்தினார்.

”செல்லும் உலகத்துச் செல்வம் வேண்டினும்,
ஞாலம் காவலர் தோள்வலி முருக்கி,
ஒருநீ ஆகல் வேண்டினும், சிறந்த
நல்இசை நிறுத்தல் வேண்டினும், மற்றதன்
தகுதி கேள், இனி, மிகுதியாள!
நீர்இன்று அமையா யாக்கைக்கு எல்லாம்
உண்டி கொடுத்தோர் உயிர்கொடுத்தோரே;
உண்டி முதற்றே உணவின் பிண்டம்;
உணவெனப் படுவது நிலத்தோடு நீரே;
நீரும் நிலனும் புணரியோர் ஈண்டு
உடம்பும் உயிரும் படைத்திசி னோரே;
வித்திவான் நோக்கும் புன்புலம் கண்ணகன்
வைப்புற்று ஆயினும், நண்ணி ஆளும்
இறைவன் தாட்குஉத வாதே; அதனால்,
அடுபோர்ச் செழிய! இகழாது வல்லே
நிலன்நெளி மருங்கின் நீர்நிலை பெருகத்
தட்டோர் அம்ம, இவண்தட் டோரே;
தள்ளா தோர்இவண் தள்ளா தோரே” (புறம்:18)

வெள்ளைக்குடி நாகனார் குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய என்னும் கிள்ளிவளவனுக்கு புலவர் அரசியல் அறத்தினை எடுத்துக்கூறிப் பழஞ் செய்க்கடன் வீடு கொண்டார். அப்போது அவர் கூறிய செய்திகள் என்றும் நிலைபெறும் நீர்மையனவாகும்.

”ஞாயிறு சுமந்த கோடுதிரள் கொண்டுமூ
மாக விசம்பின் நடுவுநின் நாங்குக்,
கண்பொர விளங்கும்நின் விண்பொரு வியன்குடை
வெயில்மறைக் கொண்டன்றோ? அன்றே; வருந்திய
குடிமறைப் பதுவே; கூர்வேல் வளவ” (புறம்: 35)

என அறிவுறுத்திய புலவர், மன்னன் பகைவர்பால் பெறும் வெற்றிக்கு உழவர்களின் ஏர்முனை வெற்றியே அடிப்படை என்று கூறுகிறார்.

”பொருபடை தருஉங் கொற்றமும் உழுபடை
ஊன்றுசால் மருங்கின் ஈன்றதன் பயனே;
மாரி பொய்ப்பினும், வாரி குன்றினும்,
இயற்கை அல்லன செயற்கையில் தோன்றினும்,
காவலர்ப் பழிக்கும், இக் கண்ணகன் ஞாலம்;
அதுநற்கு அறிந்தனை யாயின், நீயும்
நொதும லாளர் பொதுமொழி கொள்ளாது,
பகடுபுறந் தருநர் பாரம் ஓம்பிக்,
குடிபுறம் தருகுவை யாயின், நின்
அடிபுறம் தருகுவர், அடங்கா தேரே” (புறம்:35)

உழவர்களைப் போற்ற வேண்டிய கடமையினை எவ்வளவு அழகாக
எடுத்துக் கூறியுள்ளார் பார்மின்! சோழன் நலங்கிள்ளிக்கு முதுகண்ணன்
சாத்தனார் பல செய்திகளைக் கூறிவிட்டு,

”அதனால்,அறனும் பொருளும் இன்பமும்
மூன்றும் ஆற்றும் பெருமநின் செல்வம்” (புறம்:416)

என உறுதிப்பொருள்களை வற்புறுத்துகிறார். மேலும்

”கொடியோர்த் தெறுதலும் செவ்வியோர்க் களித்தலும்
ஒடியா மரபின் மடிவிலை யாகி
நல்லதன் நலனும் தீயதன் தீமையும்
இல்லையென் பார்க்கு இனனா கிலியர்” (புறம்:29)

என நீதியை எடுத்துக் கூறிச் சிறியோர் கூட்டுறவை நீக்கக் கூறுகிறார்.
பாண்டியன் இலவந்திகைப் பள்ளித்துஞ்சிய நன்மாற னுக்கு மருதன்
இளநாகனார் அறநெறியே அரசின் வெற்றிக்கு அடிப்படையென்பதனை
அழகுற எடுத்துக் கூறினார். நால்வகைப்படையும் உடையார் எனினும்
அறமே இறுதியில் வெற்றிக்கு அடிப்படையாகும் என்பதனை,

”கடுஞ்சினத்த கொல்களிறும்
கதழ்பரிய கலிமாவும் நெடுங்கொடிய நிமிர்தேரும்
நெஞ்சுடைய புகல்மற என
நான்குடன் மாண்ட தாயினும் மாண்ட
அறநெறி முதற்றே அரசின் கொற்றம்” (புறம்:55)

'அரசின் கொற்றம் அறநெறி முதற்று. அதனாற் கோல் கோடாது, குணங் கொல்லாது, ஆண்மையும் சாயலும் வண்மையும் உடையையாகி, இல்லோர் கையற, நீ எக்கர் மணலினும் பல காலம் வாழ்க' என, அறநெறி அறிவுறுத்தி வாழ்த்தலின், செவியறிவுறுஉ ஆயிற்று என எடுத்துக் கூறுதல் காண்க.

இங்ஙனம் ஆளுவோர் ஆட்சி செம்மையுற நிகழ அறிவுரை புகன்ற சான்றோர் பெருமக்கள் போரில் வென்றவர்களைப் பாராட்டினர் எனினும் முறையற்ற போரை விலக்குவதற்குப் பெரிதும் விழைந்தனர். கோப்பெருஞ்சோழன் தன் மக்கள் மேல் படையெடுத்து சென்றபோது புல்லாற்றூர் எயிற்றியனார் என்பார் தடுத்து நிறுத்தி அவனை வடக்கிருக்கத் தூண்டினார்.

"மண்டு அமர் அட்ட மதனுடை நோன் தாள்,
வெண்குடை விளக்கும், விறல் கெழு வேந்தே!
பொங்கு நீர் உடுத்த இம் மலர் தலை உலகத்து,
நின்தலை வந்த இருவரை நினைப்பின்,
தொன்று உறை துப்பின் நின் பகைஞரும் அல்லர்,

.....
அதனால், ஒழிகதில் அத்தை, நின் மறனே! வல் விரைந்து
எழுமதி; வாழ்க, நின் உள்ளம்! அழிந்தோர்க்கு
ஏமம் ஆகும் நின் தாள் நிழல் மயங்காது
செய்தல் வேண்டுமால், நன்றே வானோர்
அரும் பெறல் உலகத்து ஆன்றவர்
விதும்புறு விருப்பொடு விருந்து எதிர் கொளற்க" (புறம். 213)

கோவூர்கிழார் நெடுங்கிள்ளியும் நலங்கிள்ளியும் பகைத்தபொழுது இடை நின்று விலக்கினார். இருவரும் சோழரே என்றும், அவர்கள் முரண்கொண்டது ஏனைய வேந்தர்க்கு மகிழ்ச்சியூட்டுமென்றும் கூறிப் போரை விலக்க முயன்றார்,

"இரும்பனை வெண்தோடு மலைந்தோன் அல்லன்;
கருஞ்சினை வேம்பின் தெரியலோன் அல்லன்!
நின்ன கண்ணியும் ஆர்மிடைந் தன்றே; நின்னொடு
பொருவோன் கண்ணியும் ஆர்மிடைந் தன்றே;

ஒருவீர் தோற்பினும், தோற்ப நும் குடியே;
 இருவீர் வேறல் இயற்கையும் அன்றே; அதனால்,
 குடிப்பொருள் அன்று, நும் செய்தி; கொடித்தேர்
 நும்மோர் அன்ன வேந்தர்க்கு
 மெய்ம்மலி உவகை செய்யும், இவ் இகலே” (புறம்:45)

கிள்ளி வளவன் கருவூரை முற்றுகையிட்ட ஞான்று அவன் கோட்டைக்குள்ளே ஒளிந்திருந்தான். சோழனின் படையினர் அவன் காவல் மரத்தை வெட்டி வீழ்த்தும் ஓசையைக் கேட்டும் வாளாவிருந்தான். அஞ்சியொளித்த மன்னனைப் பகைத்தல் வீரமாகாது என்று சோழனுக்கு அறிவுரை வழங்கினார்.

”அடுநை ஆயினும், விடுநை ஆயினும்,
 நீ அளந்து அறிதி, நின் புரைமை வார் கோல்,
 செறி அரிச் சிலம்பின், குறுந் தொடி மகளிர்
 பொலம் செய் கழங்கின் தெற்றி ஆடும்
 தண் ஆன்பொருநை வெண் மணல் சிதைய,
 கருங் கைக் கொல்லன் அரம் செய் அவ் வாய்
 நெடுங் கை நவியம் பாய்தலின், நிலை அழிந்து,
 வீ கமழ் நெடுஞ் சினை புலம்ப, காவுதொறும்
 கடி மரம் தடியும் ஓசை தன் ஊர்
 நெடு மதில் வரைப்பின் கடி மனை இயம்ப,
 ஆங்கு இனிது இருந்த வேந்தனொடு, ஈங்கு, நின்
 சிலைத் தார் முரசம் கறங்க,
 மலைத்தனை என்பது நாணுத் தகவு உடைத்தே” (புறம்.36).

இங்ஙனமே நலங்கிள்ளி ஆவூரை முற்றுகையிட்டான். ஆவூர் வேந்தனும் கோட்டைக்குள் ஒளிந்திருந்தான். நெடுநாள் வரையில் முற்றுகை நீடிக்கவும் குழந்தைகள் பாலின்றி அழுதன; மகளிர் வறுந்தலை முடித்தனர்; யானைகள் உணவின்றி மெலிந்தன. இந்நிலைகண்ட புலவர் அம்மன்னனைக் கண்டு,

”அறவை யாயின் நினதெனத் திறத்தல்
 மறவை யாயின் போரோடு திறத்தல்
 அறவையும் மறவையும் அல்லையாகத்
 திறவா தடைத்த திண்ணிலைக் கதவின்

நீண்மதில் ஒருசிறை யொடுங்குதல்
நாணுத் தகவுடைத்திது காணுங் காலே" (புறம்:44)

என்று அறிவுறுத்தியுள்ளார். இதுமட்டுமின்றி ஒருவரோடு ஒருவர் முரண்பாடு கொண்ட மூவேந்தர்களும் ஒன்றுபட்டிருப்பதைப் புலவர் உலகம் பெரிதும் அவாவி நின்றது. என்றோ ஒருநாள் அங்ஙனம் அவர்கள் கூடியிருந்த காட்சியைக் காணும்போது இறும்பூது கொண்டு ஏத்தினர். குராப்பள்ளித் துஞ்சிய பெருந் திருமா வளவனும், பாண்டியன் வெள்ளியம்பலத்துத் துஞ்சிய பெருவழுதியும் ஒருங்கிருப்பக் கண்ட காரிக்கண்ணனார்,

"ஒருவீர் ஒருவீர்க்கு ஆற்றுதிர்; இருவீரும்
உடன் நிலை திரியீர்ஆயின், இமிழ்திரைப்
பௌவம் உடுத்த இப் பயம் கெழு மாநிலம்
கையகப்படுவது பொய் ஆகாதே;
அதனால், நல்ல போலவும், நயவ போலவும்,
தொல்லோர் சென்ற நெறிய போலவும்,
காதல் நெஞ்சின் நும் இடை புகற்கு அலமரும்
ஏதில் மாக்கள் பொதுமொழி கொள்ளாது,
இன்றே போல்க, நும் புணர்ச்சி; வென்று வென்று
அடு களத்து உயர்க, நும் வேலே"(புறம்: 58)

என்று வாழ்த்தினார்.

"நாகத்து அன்ன பாகு ஆர் மண்டிலம்
தமவே ஆயினும் தம்மொடு செல்லா;
வேற்றோர் ஆயினும் நோற்றோர்க்கு ஒழியும்;
ஏற்ற பார்ப்பார்க்கு ஈர்ங் கை நிறையப்
பூவும் பொன்னும் புனல் படச் சொரிந்து,
பாசிழை மகளிர் பொலங் கலத்து ஏந்திய
நார் அரி தேறல் மாந்தி, மகிழ் சிறந்து,
இரவலர்க்கு அருங் கலம் அருகாது வீசி,
வாழ்தல் வேண்டும், இவண் வரைந்த வைகல்;
வாழ்ச் செய்த நல்வினை அல்லது
ஆழுங் காலைப் புணை பிறிது இல்லை;

ஒன்று புரிந்து அடங்கிய இருபிறப்பாளர்
முத்தீப் புரையக் காண்தக இருந்த
கொற்ற வெண் குடைக் கொடித் தேர் வேந்திர்!
யான் அறி அளவையோ இதுவே: வானத்து
வயங்கித் தோன்றும் மீனினும், இம்மெனப்
பரந்து இயங்கு மா மழை உறையினும்,
உயர்ந்து மேந் தோன்றிப் பொலிக, நும் நாளே!”(புறம்:367)

இங்ஙனமே மூவேந்தரும் ஒருங்கிருந்த போது ஓளவைப் பிராட்டியார் மகிழ்ந்து பாராட்டினார். இங்ஙனம் ஆளுவோர்க்கு அறிவுரை கூறிய செந்நெறிச் செம்மல்கள் பொதுவாக உலக மக்கள் பின்பற்ற வேண்டிய எண்ணற்ற அறிவுரைகளை வாரி வழங்கியுள்ளனர். ஈகையை யும் மக்கட்பண்புகளையும் மாட்சியை எடுத்துக் கூறினர். வற்புறுத்தினர் .அறத்தின்

"தெண்கடல் வளாகம் பொதுமையின்றி
வெண்குடை நிழற்றிய ஒருமை யோர்க்கும்
நடுநாள் யாமத்தும் பகலுந் துஞ்சான்
கடுமாப் பார்க்கும் கல்லா வொருவற்கும்
உண்பது நாழி உடுப்பவை இரண்டே
பிறவும் எல்லாம் ஓரொக் கும்மே
செல்வத்துப் பயனே ஈதல்
துய்ப்பேம் எனினே தப்புந் பலவே" (புறம்:189)

என நக்கீரர் அறிவுறுத்தியுள்ளார். கடலுள் மாய்ந்த இளம்பெரு வழுதி என்னும் அரசக் கவிஞன் இவ்வுலகம் அழியாது நிலைபெற்றிருப்பதற்குத் தமக்கென வாழாராய்ப் பிறர்க்கென வாழுமோர் தாம் காரணம் என்று கூறுவானாய்ச், சிறந்த மக்கட் பண்புகளை எடுத்துக் கூறுகிறான்.

"உண்டா லம்மஇவ் வுலகம் இந்திரர்
அமிழ்தம் இயைவ தாயினும் இனிதெனத்
தமியர் உண்டலு மிலரே முனிவிலர்
துஞ்சலு மிலர்பிறர் அஞ்சுவ தஞ்சிப்
புகழெனின் உயிரும் கொடுக்குவர் பழியெனின்
உலகுடன் பெறினும் கொள்ளலர் அயர்விலர்

அன்ன மாட்சி யனைய ராகித்
தமக்கென முயலா நோன்றாள்
பிறர்க்கென முயலுநர் உண்மையானே"(புறம்.182)

ஒளவையார் நிலம் பெருமை பெறுவதற்கு அதன்கண் வாழும்
மாந்தரேபொறுப்பாவர என்பதனை,

“நாடா கொன்றோ காடா கொன்றோ
அவலா கொன்றோ மிசையா கொன்றோ
எவ்வழி நல்லவ ராடவர்
அவ்வழி நல்லை வாழிய நிலனே”(புறம்:187)

என்ற பாட்டால் வற்புறுத்துகின்றார். சோழன் நல்லுருத்திரன் என்னும்
அரசப் புலவன் மக்கள் உயர்ந்த நோக்கமுடையவராய் வாழவேண்டும்
என்பதனைப் பின்வரும் பாட்டில் வற்புறுத்தியுள்ளான்.

“விளை பதச்சீறிடம் நோக்கி, வளை கதிர்
வல்சி கொண்டு, அளை மல்க வைக்கும்
எலி முயன்றனையர் ஆகி, உள்ள தம்
வளன் வலியுறுக்கும் உளம் இலாளரொடு
இயைந்த கேண்மை இல்லாகியரோ!
கடுங் கண் கேழல் இடம் பட வீழ்ந்தென,
அன்று அவண் உண்ணாதாகி, வழி நாள்,
பெரு மலை விடரகம் புலம்ப, வேட்டு எழுந்து,
இருங் களிற்று ஒருத்தல் நல் வலம் படுக்கும்
புலி பசித்தன்ன மெலிவு இல் உள்ளத்து
உரனுடையாளர் கேண்மையொடு
இயைந்த வைகல் உள ஆகியரோ!”(புறம்:190).

பிசிராந்தையார் என்னும் சான்றோர் யாண்டுகள் பல வாகியும் நரை
தோன்றாமைக்குத் தன் மனையும், பிள்ளைகளும் அறிவுடையவராய்
இருந்ததும், இளையர் குறிப் பறிந்து ஏவல் செய்ததும், மன்னன் அறம்
காக்கும் இயல்பினனானதும். எல்லாவற்றுக்கும் மேலாகத் தம்மூரில்
ஆன்றவிந்து அடங்கிய கொள்கைச் சான்றோர் வாழ்ந்ததும் காரணம் என்று
கூறிச் சமுதாய நல்வாழ்வுக்குரிய பண்பாட்டை

வற்புறுத்தியுள்ளார்,(புறம்:191). கணியன் பூங்குன்றனார் பாடிய பாடல் உலகம் வியக்கும் உயர்வுடைய தன்றோ ! உலகம் முழுவதையும் ஒரு குடும்ப மாகக் காண்கிறார் புலவர். தீமையும் நன்மையும் பிறரால் அன்றித் தம்மால் வருவனவென்றும், துன்புறுதலும் அது தீர்தலும் அத்தகையதே என்றும், வாழ்தல் இனிதென்று மகிழ்தலும், முனிந்தபோது இன்னாதெனக் கலங்குதலும் அறிவுடையார் இயல்பன்று என்றும் நீர் வழிச் செல்லும் புணை போல் உயிர்கள் ஊழ் வழிச் செல்லும் இயல்பின என்றும், பெரியோரை உயர்த்திப் பேசுதலும், சிறியோரை இகழ்தலும் அறியாமை என்றும்(புறம்:192). வற்புறுத்தினார்.

நரிவெருஉத் தலையார் என்னும் அறிஞர் உலகுக்கு யாதொரு பயனுமின்றி மூத்தவர்களை விளித்து, "நீங்கள் இது வரையில் பயனின்றி வாழ்ந்தது போதும். இனியேனும் விழித்துக் கொள்ளுங்கள். நல்லது செய்ய இயலவில்லை யெனினும் தீயவையாவது செய்யாது ஒழிமின். அதுவே எல்லார்க்கும் உவகையாகும் ; நல்லாற்றுப் படுஉம் நெறியும் அதுவே. இல்லையேல் கூற்றுவன் உம்மை நெருங்கும்போது கழிவிர்க்கம் கொள்வீர்" (புறம் .195) என்று எச்சரிக்கின்றார். இன்னும் அகப்பாடல்கள் வழியே இல்லற வாழ்க்கை மேம்படுதற்குரிய இனிய பண்புகளை எடுத்துக் கூறித் தமிழரும் உலகமும் உறுதி பெற உழைத்தனர்.

பல்துறையறிவும், பழுத்த அனுபவமும் கொண்ட இச்சான்றோர்களிடமிருந்த இன்னொரு சீரிய பண்பு அவர்களின் நட்புணர்ச்சியும் நன்றியுணர்ச்சியுமாகும். அதியமானும் ஔவையாரும், பாரியும் கபிலரும், கோப்பெருஞ் சோழனும் பிசிராந்தையாரும், அங்ஙனமே அச்சோழனும் பொத்தியாரும் கொண்டிருந்த நட்புரிமை உலகம் வியக்கும் பான்மைத்தாகும். பிசிராந்தையாரும் கோப்பெருஞ்சோழனும் கொண்ட நட்பு,

"புணர்ச்சி பழகுதல் வேண்டா உணர்ச்சிதான்
நட்பாங் கிழமை தரும்"(குறள்:784).

என்ற நாயனரர் வாக்குக்குப் பொருந்துவதாகும். கோப்பெருஞ்சோழன் வடக்கிருக்கச் செல்கையில் அவர் வருவார் எனக் கூறியதை யாரும் நம்பவில்லை. எனவே அவர் வந்த போது பொத்தியாருக்கு வியப்பு மேலிட்டது.

“வருவ னென்ற கோனது பெருமையும்
அதுபழு தின்றி வந்தவ னறிவும்.
வியத்தொறும் வியத்தொறும் வியப்பிறந் தன்றே
அதனால்,
தன்கோ லியங்காத தேயத் துறையும்
சான்றோ னெஞ்சுறப் பெற்ற தொன்றிசை
அன்னோனை யிழந்தவிய் வுலகம்
என்னா வதுகொ லளியது தானே”(புறம்:217)

என்று பாடினார்

"கேட்டினு முண்டோர் உறுதி கிளைஞரை
நீட்டி யளப்பதோர் கோல்"(குறள்:796)

என்ற குறட்கு ஏற்ப அவர் வருவார் என்ற நம்பிக்கை கொண்ட சோழன்,

“தென்னம் பொருப்பன் நல் நாட்டுள்ளும்
பிசிரோன் என்ப, என் உயிர் ஓம்புநனே;
செல்வக் காலை நிற்பினும்,
அல்லற் காலை நில்லலன் மன்னே” (புறம்:215)

என்றான். அவன் பிசிராந்தையாரின் நட்பைப் பற்றிப் புகழ்ந்த இன்னொரு செய்யுளும் (புறம். 216) படித்தின்புறத்தக்கதாகும். பொத்தியார் என்னும் புலவரும் சோழனிடம் நட்பு கொண்டொழுகியவர். அவரும் சோழனோடு வடக்கிருக்க முன் வந்தபோது சோழன் "புதல்வன் பிறந்த பின் வா" என்றான். சோழன் இல்லாத உறையூர் மன்றத்தினைக் கண்டு நெஞ்சம் குமுறிய புலவர்,

“பெருஞ் சோறு பயந்து, பல் யாண்டு புரந்த
பெருங் களிறு இழந்த பைதல் பாகன்
அது சேர்ந்து அல்கிய அழுங்கல் ஆலை,
வெளில் பாழாகக் கண்டு கலுழ்ந்தாங்கு,
கலங்கினென் அல்லனோ, யானே பொலந் தார்த்
தேர் வண் கிள்ளி போகிய

பேரிசை மூதூர் மன்றம் கண்டே”(புறம்:220)

என்று பாடினார். அவனுடைய நடுகல்லை நண்ணி நின்று.

"புகழ்சால் புதல்வன் பிறந்தபின் வாவென

என்னிவ ணொழித்த அன்பி லாள!

எண்ணா திருக்குவை யல்லை;

என்னிடம் யாதுமற் றிசைவெய் யோயே”(புறம்:222)

என்றார். வளமதுவுண்டு வளனில் காலை நறும்பூத் துறக்கும் வண்டு போன்றோர் பலருளர். பாவலர் வேந்தர் கபிலரோ தன் நண்பனிடம் மாறாப் பேரன்பு பூண்டவர். பாரி மாய்ந்த பின்னர் அவன் பெண்களை இருங்கோவேள், இருவிச்சிக் கோன் என்னும் இருவரிடமும் அழைத்துச் சென்று மணக்குமாறு வேண்டி அவர்கள் மறுக்கவே அவர்களைப் பார்ப்பார்ப் படுத்துத் தீப்பாய்ந்து உயிர்விட்ட வரலாறு உலகறிந்ததாகும் (புறம்:200, 201, 239).

முடிவுரை

பண்டைத் தமிழ்ச் சான்றோர் பண்பாட்டுக் காவலராயும், அரசியலறிஞராயும், நட்பும் நன்றியும் உடையராயும், உலகுக்கு உயரிய குறிக்கோள்களைச் சுட்டிக்காட்டும் அறவோராகவும், வறுமையிற் பெருமித வாழ்வுடையோராகவும் இருந்துள்ளனர்.

துணைநூற் பட்டியல் :

1. தமிழர் சால்பு, வித்தியானந்தன்.சு, பாரி புத்தக நிலையம்.1971.
2. தமிழர் வாழ்வும் பண்பாடும், தமிழறிஞர் சாமி.சிதம்பரனார், சாரதா பதிப்பகம்.2001
3. சங்க இலக்கியத்தில் கற்பனை, டாக்டர்.இரா.மாயண்டி, பாரி நிலையம், சென்னை.
4. இலக்கியச்சோலையிலே, டாக்டர்.சோ.ந.கந்தசாமி,வீரசோழன் பதிப்பகம், தஞ்சாவூர்.
5. டாக்டர்.சு.பாலச்சந்திரன், இலக்கியத் திறனாய்வு, நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ், சென்னை.